

Spomienky...

Sedela som na zemi a pozerala som sa na nočnú oblohu. Vietor sa mi pohrával s ryšavými vlasmi a ja som sa prstami ruky dotýkala hebkej trávy. Pozerala som sa na bezoblačnú oblohu, ktorá bola posiatá hviezdami. Užívala som si tento pocit. Bol to len jeden z mála okamihov, keď som sa cítila uvoľnená. Bol prekrásny, ale niečo mu chýbalo. Bol veľmi krátky. Tak ako večer zapadne slnko, aj tieto krásne chvíle musia pominúť. Moje slzy už dávno odfúkol vietor. Pobrала som sa domov.

Prešla som cez park a snažila som sa byť nenápadná. Bolo po polnoci a nechcela som, aby ma niekto videl. Hoci už v túto nočnú hodinu skoro nikto vonku nebol, občas sa predsa len objavilo pár ľudí so psom, niektorí sa len tak potulovali. Uvažovala som, kam asi idú. Niektorí sa len tak prechádzali, iní boli zahľadení do seba a ďalší boli zabratí do rozhovoru. Zaujalo ma, či sa náhodou nestretnem s otcom.

Občas si predstavujem, ako asi vyzerajú obyčajné rodiny. Mama, otec a súrodenci. Aké by to bolo mať súrodencov? Sestru či brata? Pomáhali by mi s domácimi? Alebo by sme sa nenávideli? Bola som natoľko zaujatá myšlienkami, až som si neuvedomila, že som svoj dom už obišla. Zašla som za roh a vyhla som sa blikajúcej lampe. Rezeko som preskákala našu skromnú záhradku a uistila som sa, že som nechala okno otvorené. Našťastie ho prievan nezavrel, tak som ho preliezla a ocitla som sa vo svojej izbe. Vyzliekla som si svetrík a vyzula som si topánky. Všetko som starostlivo schovala pod posteľ a okno som zatvorila. Išla som si umyť zuby a uvažovala som o svojom dni.

Mamka mi vždy hovorievala, že každý večer si ho mám kúsok po kúsku rozobrať a premyslieť, aby bol ten ďalší deň lepší. Dnes ráno som teda bola celé doobedie vonku, kde ma pristihol ten istý policajt, čo minule. Takú smolu musím mať asi len ja. Vraj prečo nie som v škole. Nakoniec sa mi z toho podarilo nejako vykrútiť. Povedala som mu, že máme riaditeľské voľno a on mi na to posmešne odvrkol, že máme riaditeľské voľno vždy. Minule som mu totiž povedala to isté. Neskôr som prišla domov naobedovať sa. Až na tú večernú bitku s otcom to bol fajn deň.

Sfúkla som sviečku a ľahla som si do postele. Prikryla som sa tenkou dekou a zapozerala som sa na strop. Zaujalo ma, prečo je moja izba bielej farby, ale nikto mi už nemohol dať žiadnu odpoveď. Mama zomrela pred pár mesiacmi a otec... Mám pocit, že nikdy nie je doma. Vždy chodí do krčmy. Keď sa vráti, pokiaľ sa teda vráti, má zlú náladu. A ja si to vždy odskáčem. Potom čo najrýchlejšie utekám preč a... Pomaly sa mi zatvárali oči, až som sa ponorila do hĺbky snov.

Ráno som sa zobudila na to, ako ma na tvári štekľilo ranné slnko. Chvíľu som ešte zostala ležať v posteli, no potom som si povedala, že by bolo dobre vstať. Bola sobota – čas upratovania. Veľmi sa mi do toho nechcelo, no nakoniec sa mi podarilo vstať z postele. Obliekla som sa, umyla, učesala a schytila do ruky metlu. Pamätám si, ako sme s mamkou spoločne upratovali a popritom sme si spievali. Vždy ma vedela nejako rozveseliť. Rada spomínam na tie časy. Na jej vráskavú tvár a usmievavé oči. Najviac zo všetkého sa mi páčili jej strapaté ryšavé vlasy. Rovnaké ako tie moje. Tieto spomienky ma vždy vedeli zahriať pri srdci.

Keď som pozametala, utrela som prach a pozmývala som. Potom mi začalo tak škvíkať v bruchu, dala som si prestávku a naobedovala som sa. Už šiesty deň jem varený zemiak zo záhradky. Mojej Skromnej záhradky, ako som si ju nazvala. Keďže môj otec nechodí do práce, uživiť sa musím len z toho, čo si v nej vypestujem. Starám sa o seba sama a niekedy je to pre mňa dosť náročné. Mamka mi veľmi chýba. Po líci mi stiekla teplá slza. Nie, nesmiem takto rozmýšľať. Rýchlo som zahnila túto myšlienku a radšej som šla umyť riad.

Poobede som sa ešte bola postarať o záhradku a vyprala som si všetky veci. Postupne som však začala byť nervózna, pretože som vedela, že každú chvíľu príde môj otec domov.

Len čo som na to pomyslela, počula som, ako sa vchodové dvere rozleteli. Prečo som to vôbec spomínala? Mamka mi vždy vravela, aby nemyslela na veci, ktoré nechcem aby sa stali, inak sa stanú. O pár sekúnd neskôr som začula, ako otec kričí: „Mary, zlez dolu.“ Bála som sa. Vedela som, že ak zleziem, dostanem bitku. Ibaže keby som neprišla dole, bolo by to ešte horšie. Tak som sa rozhodla pre tú prvú možnosť. Niečo som sa za tých pár mesiacov naučila. Byť odvážna. Opatrne som teda zišla dolu a snažila som sa nevnímať, čo otec hovorí. Sústredila som sa len na obraz mojej mamy a na krásne zážitky. Neskôr ma však prebrala silná bolesť na mojom líci. Tá ma prebrala z mojich úvah. „Si moja najhoršia dcéra, Mary,“ vykrikol otec. Odrazu sa mi zrýchlil tep a ostala som stát ako prikovaná. Všetko sa okolo mňa krútilo, až som to nevydržala a rozbehla som sa preč. Slzy mi obľali tvár. Tlmene som za sebou počula krik, ale už som nič nevnímala.

Raz som sa pohádala so spolužiačkou v treťom ročníku. Mama sa o tom dozvedela a večer mi po rozprávke na dobrú noc povedala, že slová niekedy môžu ublížiť viac ako sila. Presne to sa práve teraz dialo. Tá facka ma vôbec nebolela tak ako jeho slová. Rýchlo som si obliekla sveter, obula topánky a preliezla okno. Preskákala som svoju Skromnú záhradku a rozbehla som sa k jazierku a k hebkej tráve, ktorá mi vždy vynahradí mamine pohladenia. Slzy ma pálili v očiach a ja som stále bežala. Vrážala som do ľudí, ale bolo mi to jedno. Potkýnala som sa, aj to mi bolo jedno. Celý môj život nemá zmysel. Moja mamka sa už nikdy nevráti a ja...

Odrazu som začula zatrúbenie auta a škrípanie pneumatík. Ibaže bolo neskoro. Trúbenie ma vytrhlo z mojich myšlienok. A ja som si uvedomila, že stojím uprostred cesty. Otočila som sa, no svetlo auta ma oslepilo a ja som pocítila prudkú bolesť. Spadla som na zem a okolo seba počula krik ľudí. Áno, krik otcov, matiek a detí, no nikto mi neprišiel pomôcť. Nikto ma neprišiel upokojiť ako matka svoje dieťa. Bola som tam sama iba so svojím strachom. Tak, ako sa hovorí, že keď zomrieš, život ti prebehne pred očami. Mne tak prebehli presne tie posledné mesiace bez matky, ktorá mi celý čas tak veľmi chýbala... Počula som, ako viacerí ľudia volajú sanitku, ale ja som vedela, že mi už nič nepomôže. Zatvorila som oči a trepetlivo som čakala koniec môjho trápenia až nadišiel s posledným výdychom.

Sedela som na zemi a pozerala sa na nočnú oblohu. Vietor sa mi pohrával s vlasmi a ja som sa prstami ruky dotýkala hebkej trávy. Pozerala som sa na bezoblačnú oblohu, ktorá bola posiatá hviezdami. Uživala som si tento pocit. Bol to len jeden z mála okamihov, kedy som sa cítila uvoľnená. Bola to tá najkrajšia chvíľa a to len pre jednu vec. Okamih bol nekonečný ako obloha. Konečne mohla som si ho užiť s mojou skvelou maminou.